

Draga braćo i sestre!

1. Danas je pretposljednja nedjelja crkvene godine, 33. kroz godinu. Posljednja je iduća nedjelja, kada slavimo svetkovinu Isusa Krista Kralja svega svijeta. Bogoslužje današnje nedjelje je u znaku završetka, vječnog zapečaćenja čovjekove ovozemne povijesti. Riječ Božja usmjerava naš pogled prema posljednjim stvarima, Sudnjem danu; daje nam kršćansku viziju povijesti.

Starozavjetni prorok Malahija u prvom čitanju govori o Danu velikoga eshatološkog suda koji će odijeliti pravednike od grješnika, one koji služe Bogu od onih koji mu ne služe, o danu koji će otkriti djela svih ljudi. Opomena je to i svima nama da nema ništa tajnog što se neće jednoga dana otkriti.

2. U današnjem Evanđelju, kao uvod u poruku koja slijedi, Isus je započeo svoj govor o propasti jeruzalemskog hrama, da bi nam navijestio neke trajne teološke odrednice ljudske povijesti. Neki su se hvalili ljepotom hrama i zavjetnim darovima u njemu, a ne time koliko se u njemu iskrene pobožnosti i pouzdane molitve diže prema Bogu. Međutim, Isus je najavio propast tog hrama. Naime, u životu je sve relativno, sve prolazno, samo Bog je vječan.

A na pitanje slušatelja kad će se to zbiti, Isus ne daje datume, nego odgovor prebacuje na drugi kolosijek. Govori o znakovima koji će tomu prethoditi: ratovi, prirodne katastrofe, potresi, pošasti, glad, opći svjetski metež...

Braćo i sestre, to o čemu Isus govori nije nikakva novost, jer svi su se ti užasi već događali a događaju se i danas: ratovi, revolucije, potresi, nemiri, prirodne katastrofe, ubijanje nevinih, progonstva Božjih ljudi na sve strane, trajno se povećava broj mučenika koje ubijaju zbog vjere, a svršetak svijeta još se nije zbio. Nije li stoga i naše vrijeme apokaliptično, eshatološko? I te kako. Je li više negoli u prošla vremena? Teško je na to odgovoriti.

Iako Isus koristi jezik obojen jakim slikama, katkada paradoksalnim, njegova poruka nije katastrofična, nego puna utjehe i pouke. Kaže učenicima da se ne plaše onoga što čuju o svršetku svijeta, ili o drugim nesrećama. Evanđelje nas uči da je sva naša povijest, ljubav koju smo primili, kao i odnosi u koje ulažemo svoj život, usmjereni prema jasnom cilju, a to je punina života kojem je otvorena perspektiva vječnosti. Svi smo mi na putu prema svršetku ovozemnog života, ali ne prema kraju samoga života.

3. Promatrajući život oko sebe i slušajući o onome što se događa po svijetu i mi se ponekad pitamo: što li će nam donijeti budućnost? Isus na tu našu zabrinutost odgovara dajući upute: »Pazite, ne dajte se zvesti. Mnogi će doista doći u moje ime i govoriti: 'Ja sam' i 'Vrijeme se približilo' Ne idite za njima!« (Lk 21, 8).

I danas se susrećemo s lažnim prorocima koji plaše ljude, ili daju lažna obećanja o sigurnosti onima koji se pokažu spremnima prihvatiti njihov nauk. Ne mislim ovdje samo na razne vjerske sekte koje se šire iz dana u dan, nego i na tolike druge lažne proroke, mesije koji nude neke nove, tobožnje znanstvene teorije kojima žele preodgojiti ljude, posebno mladež. Za takve situacije Isus nam daje samo jednu uputu: »Ne idite za njima!«

Dragi vjernici, ako pomno razmatramo današnje Evanđelje, vidimo kako Isusu nije stalo da naglasi apokaliptički scenarij koji se možda dobije na prvi dojam kada slušamo taj evanđeoski odlomak, nego naš Gospodin u prvom redu hrabri i poučava svoje učenike kako se vladati u raznim prilikama koje trajno prate Crkvu, njezine vjernike, a i sav svijet. Progonstva neće nikada prestati, jedino će se mijenjati načini i oblici progonstava. Progonit će vas zbog imena mojega, kaže Isus svojim učenicima, a progonstva su prilika za svjedočenje.

Zaključujući svoju pouku, Isus ovako sažima današnje Evanđelje: »Svojom ćete se postojanošću spasiti«.

4. Braćo i sestre, Isus Krist nas poziva na postojanost koja je sveobuhvatna kršćanska vrlina, jer u sebi sadrži strpljivost, ustrajnost, izdržljivost, vjernost do kraja. Postojanost je prvotno Božji dar, a raste iz vjere, nade i ljubavi, ako se čovjek preda Bogu i ako u njega stavi svoje pouzdanje. Onako kako nam svjedoči blaženi Alojzije Stepinac. U jednoj je propovijedi ovako povjerio tajnu svoje vjerničke sigurnosti: »A na čemu ima da se temelji, pitat će tko god, naša nada? Odgovaram, na Božjoj vjernosti, jer Bog ne laže. Na Božjem sveznanju kojemu ništa ne izmakne. Na Božjoj svemoći koja je uvijek gospodar situacije« (Alojzije kardinal Stepinac, Propovijedi, govori, poruke, 1941-1946, str. 29).

Dragi vjernici, u životu prolazimo kroz razne zamke, razočaranja, boli, laži, prijevare, progone, a Isus nas tješi: »Ni vlas vam s glave neće propasti«. Nitko nema vlast nad nama, ako smo u Božjim rukama. Dopustimo da nas prati ta sigurnost. Sveti Pavao nas u drugom misnom čitanju upozorava što trebamo činiti. Odgovor mu je jednostavan: raditi. Poziva nas na postojanu zaposlenost kako bismo se uzajamno obogaćivali u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Apostol je nedvosmisleno jasan: poziva kršćane na pouzdanje u Božju providnost, a protivi se svakom neurednom dangubljenju.

Božji čovjek treba biti u trajnom odabiru i opredjeljenju za dobro, za pravednost, za istinu, za ljubav, a protiv zla, mržnje, nepravde, laži; ukratko za Boga u korist bližnjega. Čovjeku se uvijek pruža mogućnost da s Bogom započne iznova, jer naš je Bog sućutni Bog, bogat milosrđem. Čovjek ima i trajnu mogućnost da opozove zlo što ga je učinio, kako bi promijenio svoj život i odnos prema bližnjemu.

5. Draga braćo i sestre, nakon što smo od svetkovine Bezgrješnog začeca Blažene Djevice Marije, 8. prosinca prošle godine, živjeli milost Svete godine milosrđa, ove se nedjelje po odredbi pape Franje u katedralama po svim biskupijama diljem svijeta slavi zatvaranje Jubileja milosrđa. Stoga smo se danas okupili u našoj prvostolnici, jer su njezina vrata tijekom Jubileja bila znak Božjeg prihvaćanja po Isusu Kristu koji je Vrata milosrđa. Ona su nas tijekom godine podsjećala da nas Bog čeka, da nam izlazi ususret u svojoj ljubavi, kako bismo odvažno svjedočili svoju vjeru djelima milosrđa. Iduće pak nedjelje, na svetkovinu Krista Kralja svega stvorenoga, papa Franjo će, u bazilici Svetog Petra u Rimu, zatvoriti Sveta vrata i time zaključiti Svetu godinu Izvanrednog jubileja milosrđa.

Danas želimo zahvaliti dobrom Bogu za to plodonosno vrijeme, za razne susrete i događanja, za molitve, hodočašća, liturgijska slavlja, karitativne inicijative i djela milosrđa, za sakramente ispovijedi i jubilejske oproste. Zahvalni smo Bogu što je papa Franjo htio da hrvatski redovnik, kapucin, sveti Leopold Bogdan Mandić, bude znakom jubileja za čitavu Crkvu i što je njegovo tijelo, nakon što je bilo izloženo u bazilici Svetog Petra u Rimu, stiglo i k nama u Zagreb. Bili su to nezaboravni dani Božje blizine kada smo na poseban način bili uronjeni u razmatranje otajstva koje je On tako vjerno i predano svjedočio.

6. Dragi vjernici, i ovom prigodom naglašavam kako završetkom Jubileja milosrđa ne završava naša kršćanska usmjerenost na življenje Božjeg milosrđa. Naime, Jubilej nam je više otvorio srca i oči da bismo se i mi otvorili Božjem milosrđu te kao pojedinci i kao crkvena zajednica bili što milosrdniji po uzoru na Oca nebeskoga.

Sveta godina milosrđa za našu Crkvu zagrebačku bila je i godina neposredne pripreme za početak Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, koju ćemo svečano otvoriti u ovoj prvostolnici na svetkovinu Bezgrješnog začeca Blažene Djevice Marije, 8. prosinca ove godine. S velikim pouzdanjem u Božju providnost u ovom znakovitom slavlju zatvaranja Jubileja milosrđa sinodski hod naše Crkve povjeravam nebeskom zagovoru Presvete Bogorodice Marije, svetog Leopolda Bogdana Mandića i blaženog Alojzija Stepinca. Amen.

